

Cartea din ascunzătoare

Alexandru Savu (ed.)

Roțile trenului s-au oprit cu un scârțâit asurzitor. Apunea soarele când am coborât din tren cărând un cufăr mare de lemn în care depozitasem toate lucrurile necesare pentru un an și jumătate. Prima parte a călătoriei se încheiase.

În anul 1968 am ajuns la Someșeni, o unitate de transmisiuni de lângă Cluj, unde urma să fac stagiul militar. Aveam doar nouăsprezece ani și încercam sentimente contradictorii. Pe de o parte, eram plin de o bucurie pe care simțeam că nimeni nu mi-o poate răpi. Totul a început la vârsta de paisprezece ani, când, împreună cu alți tineri, am mers în vizită la un prieten în vârstă din Chitila. Acolo am auzit mărturia convertirii lui Iosif Mărăcine și am decis să mă întorc la Dumnezeu și să-L slujesc pe Domnul Isus. Am devenit copilul Lui și eliberarea de trecutul meu vinovat mi-a umplut inima de pace și de încredere. Pe de altă parte, eram singur și nu știam ce-mi rezervă viitorul pentru perioada de instrucție militară.

Mi-am încleștat mâna pe mânerul aspru al valizei și am intrat pe poarta unității.

În dormitorul în care fusesem repartizat erau înghesuite aproape șaptezeci de paturi. Eu am fost inclus imediat între „pifani”, adică nou-veniții aflați în stagiul I de armată. În această calitate trebuia să spălăm temeinic podeaua dormitorului înaintea raportului de la ora 6 dimineața. Seara, toți ne spălăm hainele, iar apoi dormeam pe ele ca să le uscăm și să avem pantalonii „călcați” la dungă.

Am început să mă rog în șoaptă în fiecare seară, iar dimineața mă trezeam înaintea colegilor mei ca să citesc pe furiș din Evanghelia după Ioan. Ascundeam cartea imediat ce începea învierea de la ora 5. Însă nu după mult timp am fost descoperit. Un caporal m-a văzut citind Evanghelia sub pătură, mi-a smuls cartea din mână și a dat-o maiorului de gardă. Acesta m-a scos înaintea batalionului și a strigat:

-- În unitatea noastră au apărut învățături religioase sectante, însă nu vom accepta lucrul acesta! Prin urmare îl vom pedepsi pe soldatul Savu Alexandru pentru cărțile introduse în unitate.

Nu mi-a fost teamă de pedeapsa care va urma. Știam că Domnul Isus este cu mine. Caporalul care mă pârâse a fost desemnat să îmi aplice măsura disciplinară. A trebuit să fac instrucție pe un deal din apropierea cazarmii. Plouase abundant câteva zile la rând, iar pământul se transformase într-un noroi moale și alunecos. Caporalul mi-a ordonat să urc și să cobor dealul târându-mă pe coate și în genunchi. Am executat comenzile fără comentarii. Când am ajuns în dormitor, obosit și murdar, am început să spăl și „să calc” hainele militare pentru a doua zi.

Dumnezeu nu m-a lăsat pradă descurajării și a lucrat în felul Lui minunat și am putut să citesc în continuare Cuvântul Său. Comandantul unității a aflat că sunt proiectant și m-a chemat la el în birou să ajut la redactarea documentelor și a hărților oficiale.

Ori de câte ori mergeam în biroul superiorului meu, înainte de începerea programului, luam cu mine Noul Testament din care citeam și apoi mă rugam. Când auzeam pași pe hol, ascundeam repede cartea între cuier și perete. Uneori, luam cartea din spatele cuierului ca să citesc și în dormitor, când nu era nimeni înăuntru, sau dimineața devreme. În timpul verii am ascuns același Nou Testament în sobă, un loc care s-a dovedit a fi foarte sigur.

Dintre toți soldații din unitate eu primeam cele mai multe scrisori, două sau trei la câteva zile. Maiorul R. a intrat la bănuieli și m-a chemat în biroul lui, știind că sunt credincios. Mi-a cerut să divulg numele celui care îmi trimitea atâtea scrisori, deoarece nu se semna niciodată, iar sub timbru erau scrise de fiecare dată doar niște cifre.

Nu am vrut să-i spun numele expeditorului, doar am menționat că este vorba de un prieten care are aceeași credință cu mine. Acest frate îmi trimitea imnuri creștine pe care eu le transcriam chiar și atunci când eram în cancelaria comandantului.

Maiorul R. m-a amenințat că îi va informa pe cei de la locul meu de muncă din București despre convingerile mele religioase. Și s-a ținut de cuvânt! Când m-am întors la serviciu, am fost chemat în biroul 101, aparținând secretarului de partid. În urma discuției avute am fost mutat disciplinar în altă secție. Acolo am lucrat mult timp la planșetă într-un colț, separat de colegii mei, drept sancțiune pentru mărturisirea credinței mele în Isus Hristos.

Îi îndemn pe tinerii credincioși să prețuiască mult Cuvântul lui Dumnezeu, care este acum la îndemâna tuturor. Să îl citești zilnic și să vă hrăniți cu el! Numai atunci veți fi fericiți cu adevărat și veți putea rămâne credincioși Domnului Isus și lucrării Lui!

Alexandru Savu Sr.

Lepădând deci orice răutate și orice viclenie și fățarnicii și invidii și orice vorbiri de rău, ca niște prunci nou-născuți, doriți mult laptele spiritual curat al Cuvântului, ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat, în adevăr, că Domnul este bun.

1 Petru 2:1-3